

δων, ἀποβληθεισῶν ὑπὸ τῶν σκωλήκων καὶ τῶν νυμφῶν, εἰς βαθμὸν ὧστε νὰ καθίστανται ταῦτα ἀκατάλληλα πρὸς βρῶσιν ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου.

Τὰ τέλεια ἔντομα γεννῶσι τὰ ὠαριά των, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός, τὰ μικρὰ δὲ ταῦτα ὠαρία, τῶν ὁποίων ἡ διάμετρος ἀνέρχεται περίπου ὡς 0,5 mm, ἀποτίθενται κατὰ μόνας ἢ καθ' ὁμάδας καί, συνήθως, εἶναι μᾶλλον χαλαρῶς προσκεκολλημένα ἐπὶ τῶν ἐπιφανειῶν τῶν τροφίμων ἢ τῶν περιεχόντων ταῦτα δοχείων, ἐφ' ὧν ἔχουσιν ἀποτεθῆ ὑπὸ τοῦ ἐντόμου. Ἐκαστον θῆλυ τέλειον ἔντομον δύναται νὰ γεννήσῃ ἄνω τῶν 300 ὠαρίων.

Οἱ ἄρτι ἐκκολαφθέντες σκώληκες εἶναι σχεδὸν διαφανεῖς, ἄρχονται δὲ ἀμέσως νὰ τρέφονται διὰ ξηρῶν ὀπωρῶν. Ἐν περιπτώσει δὲ δράσεως ἐπὶ ξηρῶν ὀπωρῶν μὲ ρυτιδωμένην (ζαρωμένην) ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν (ὡς σταφίδας), εἰσέρχονται ἐντὸς τῶν κοιλοτήτων, ἔνθα, ἀφοῦ διαρρήξωσι τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ καρποῦ, ἀρχίζουσι νὰ τρέφονται πλησίον τῆς ἐπιφανείας, σχηματιζομένης, περίξ τούτων, μικροσκοπικῆς σήραγγος ἀπὸ μασσηθέντα τεμαχίδια καὶ χλόην, ὑφασμένα ὁμοῦ διὰ τῆς ἀποβαλλομένης ὑπὸ τοῦ σκώληκος μεταξίνης κλωστής.

Ὅταν οἱ σκώληκες ἔχουσι πλήρως ἀναπτυχθῆ, εἶναι, κατὰ τὸ πλεῖστον, ὑποτέφρου χρώματος, πολλοὶ ὅμως ἐμφανίζονται μὲ ἀνοικτὸν ἐρυθροκαστανὸν ἢ ὑποπράσινον χρωματισμόν. Ἡ κεφαλὴ καὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ πρώτου τμήματος τοῦ σκώληκος καὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ τελευταίου τμήματος τοῦ σώματός των εἶναι ἀνοικτοῦ καστανοῦ χρώματος. Ὁλόκληρον τὸ σῶμα εἶναι κεκαλυμμένον, σποραδικῶς, ἀπὸ μακρὰς λεπτὰς τρίχας. Ὁ καλῶς ἀνεπτυγμένος σκώληξ,

οὔτινος τὸ μήκος δύναται νὰ φθάσῃ μέχρι 13 mm, ἔρπει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν προϊόντων, ὅπου μερικοὶ κατασκευάζουν τὰ βομβυκία των (κουκούλια), ἐνῶ ἄλλοι καταφεύγουσι εἰς σχισμὰς, κιβώτια, τοίχους ἢ ἄλλας θέσεις πρὸς κλῶσιν τῶν βομβυκίων των.

Τὸ τέλειον ἔντομον τῆς *Diodia Interpunctella* εἶναι μία μικρὰ πεταλουδίτσα (λεπιδοπτερον), τῆς ὁποίας τὸ μήκος ἀνοίγματος τῶν πτερυγῶν δύναται νὰ φθάσῃ μέχρι 17 mm. Εἶναι χαρακτηριστικῶς, χρωματισμένη καὶ διακρίνεται εὐκόλως ἀπὸ τὰ ἄλλα μικρολεπιδόπτερα, τὰ ὁποῖα προσβάλλουν τὰ ἐν ἀποθηκεύσει προϊόντα. Τὸ βασικὸν τμήμα τῶν ἐμπροσθίων πτερυγῶν εἶναι χρώματος ἀργυρολεῦκου ἢ σταχτί, τὸ δὲ ἐξώτερον (ἀκράϊον) εἶναι ὑπέρυθρον ὀρειχάλκου μὲ ἑλαφρὰ μελανὰ στίγματα. Αἱ ὀπίσθια πτέρυγες εἶναι χρώματος ἀργυροτέφρου.

Τὰ τέλεια ἔντομα πετοῦν συχνὰ κατὰ πολυαριθμοὺς ὁμάδας ἐντὸς κατοικίων καὶ ἀποθηκῶν, ἐκλαμβανόμενα ὡς σκῶροι. Μολονότι δὲ εἶναι δυνατόν νὰ συναντῶνται αἱ πεταλοῦδες κεκρυμμέναι καὶ εἰς τὰς πτυχὰς ὑφασμάτων κατὰ τὴν ἡμέραν, αὗται οὐδεμίαν βλάβην προσξοῦσι εἰς αὐτά. Ὁ κοινὸς σκῶρος εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ μικρότερος τῆς *Diodia Interpunctella* καὶ εἶναι γενικῶς ὑποκιτρίνου χρώματος.

Ἡ χρυσαλλίς ἢ νύμφη εἶναι χρώματος ἀνοικτῶς καστανοῦ καὶ στιλπνῆ, ὀλίγον ὅμως πρὸ τῆς ἐξόδου τῆς «ψυχῆς» τὰ τμήματα τῶν πτερυγῶν καθίστανται σκοτεινότερου χρώματος.

Ὁ βιολογικὸς κύκλος, ἀπὸ τοῦ ὠαρίου μέχρι τοῦ τελείου ἐντόμου, εἶναι βραχύτατος, ἀπὸ τριῶν ἕως τεσσάρων ἑβδομάδων κατὰ τὴν θερμοῦν περίοδον τοῦ ἔτους, ἐνῶ κατὰ τοὺς ψυχροὺς μῆνας οὗτος εἶναι μακρύτερος.